

★ VÁNOČNÍ ★
TRABLE
S OVEČKOU

TEREZA KOPECKÁ

Vánoční trable s ovečkou

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Tereza Kopecká
Vánoční trable s ovečkou
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

★ VÁNOČNÍ ★
TRABLE
S OVEČKOU

★ VÁNOČNÍ ★ TRABLE S OVEČKOU

Tereza Kopecká

OBSAH

My děti od divadla	8
Rafinovaný plán S	12
Kdo má ovci?	17
Kráva je lepší než nic	26
Leží dítě na seně	32
Ovce je lepší než kráva	36
Kreativní schůzka	44
Sladká pauza	51
Divadelní Rodeo	58
Bláznivý odjezd	64
Šnečí jízda	71
Škanzenová seznamka	78
Šmíráci ze Zvědavína	85
My o ovci a vlk za dveřmi	92
Noční výprava	99
Lesní mužik	106
Pravda, nebo lež?	114
Skreťi a Krivák Ed	122
Venku Sneží	132
Holčicí Zemetresení	140
Konečně den D	146
Odjíždíme domů	156
Uhlíková stopa	164
Náš dramatik	168
Zora Kopecká	168

MY DĚTI OD DIVADLA

Zuzka, Oskar a já Dáša jsme nejlepší kamarádi. Od první třídy spolu chodíme na dramaťák a s námi ještě několik dalších dětí. Jsme docela malý divadelní soubor. Což je super, protože se všichni dobře známe a naše paní učitelka, která se jmenuje Lucie, o nás mluví jako o divadelní rodině. Je pravda, že když jdu na zkoušku do našeho vesnického divadla, mám pocit, jako kdybych šla domů. Lucka sice ještě svoje vlastní děti nemá (což je škoda, protože by bylo skvělé, kdyby je vodila na

dramaťák s sebou), ale přesně ví, co máme my děti rády. V zimě nám na uvítanou chystá horký čaj, v létě studenou limonádu a vždycky odněkud vykouzlí balík našich oblíbených máslových sušenek! Také je fér a nikomu nenadržuje. Má ráda stejným dílem jak kluky, tak holky a dokáže vymýšlet blbiny. Když zrovna není s námi na dramaťáku, učí v sousední vesnici prvňáky...

Je nás celkem devět dětí. Mně, Zuzce a Oskarovi je jedenáct a jsme takoví šašci naší divadelní party. Hance je sedm a je nejmladší. Přidala se k nám teprve nedávno, a tak se ještě dost stydí. Martinovi a Lukášovi je dvanáct, a kromě divadla je zajímá už jen hraní na mobilu. Monice a Katce je deset (jsou jako dvojčata, mají dokonce stejné účesy a všude chodí spolu, i na záchod!). Lauře je třináct, jako jediná z nás má dlouhé blond vlasy, a tak pokaždé, když hrajeme pohádky pro školky, dostane roli princezny. Je to asi takové, jako kdybych měla opravdu hodně sourozenců. A protože doma žádného sourozence nemám, těším se na každý dramaťák jako blázen.

Naše divadlo sídlí v budově obecního úřadu na náměstí, a přestože je celkem malé, nechybí tu nic, co mají slavná

velká divadla. Má vysoké dřevěné pódium s poškrábanou podlahou a těžkou, tmavě červenou zatahovací oponu. V hledišti jsou rozestavěné staré židle, ze kterých po chvíli tlačí zadek, ale Lucka nám hned na první letošní hodině dramaťáku řekla, že na internetu psali, že nějaké kino v Praze rekonstruovalo kinosál a nabízí teď staré sedačky k prodeji za deset tisíc korun. To by byla naprostá pecka mít místo kuchyňských židlí kinosedačky! A třeba by měly i stojánky na pití!

Hned jsme začali řešit, kolik zůstalo po loňském představení v divadelní kasičce peněz, jenže Lucka nás usadila s tím, že jelikož jsme kasu na výzvo vybrali a rozfofrovali výdělek za poháry, limonády a zákusky, nezbylo tam téměř nic. Ale to by nebyla Lůca, kdyby něco nevymyslela!

RAFINOVANÝ PLÁN S

„V malebné české krajině, daleko předaleko od naší vísky, mezi hustými lesy a svěžími loukami, leží nádherný staročeský skanzen. Je to místo daleko od obchodáků a sídlišť, voní starým zetlelým dřevem a příslibem všedních radovánek.“ Lůca stála na pódiu a svou řeč přednášela velmi dramaticky. Nás devět dětí sedělo na tvrdých židlích a pochechtávalo se. „Tráva tam má stébla zelenější, voda tam teče průzračnější, sluneční paprsky jsou zářivější a hlína kravským trusem zavání...“ A to už jsme nevydrželi a z pochechtávání jsme vyprskli smíchem tak hlasitým, že Lůca musela přestat mluvit.

„Tak já vám tady navozuju atmosféru naší příští práce a vy se tomu tlemíte!“ Pak se ale usmála a seskočila z pódia mezi nás.

„No jen se vysmějte dosyta, protože příští týden nám začne taková makačka, že na smích nebudete mít sílu.“

„Jaká makačka?“ zeptal se lehce otráveně Luky.

Oskar se ke mně naklonil a zašeptal: „Doufám, že zas nebudeme přerovnávat celej sklad kostýmů!“ A mně se také nechtělo přerovnávat sklad, protože loni, když se kvůli prasklým vodovodním trubkám propadl strop v šatně a voda stekla na kostýmy a rekvizity, měli jsme

vyklízení, uklízení a přebírání plné zuby. Naštěstí ale o nic takového nešlo.

„Představuju vám plán S!“ zvolala Lucka.

„Co je plán S? Co je plán S?“ pokřikovali jsme všichni.

„Plán S, bando moje milá, spojuje všechna důležitá S pro toto pololetí. Sedačky, Skanzen, Spaní, Spasitel!“

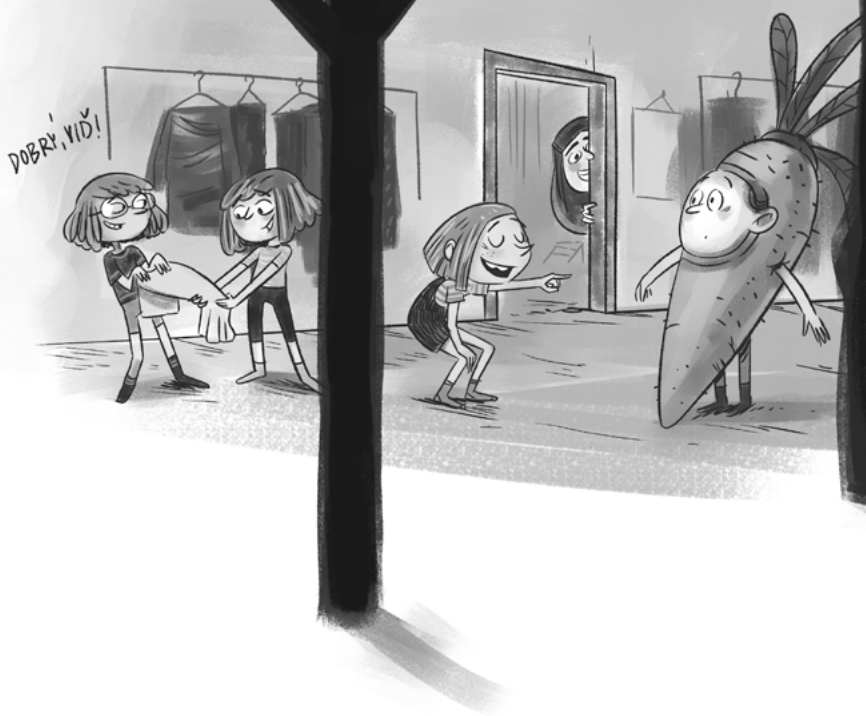
Vůbec jsme nechápali, o co jde a co mají ta slova společného, ale byli jsme zvyklí, že na nás Lucka ráda mluví v hádankách, takže jsme jen zírali, krčili rameny a nechali se poddat.

„Dobrá. Vymyslela jsem, jak si na S jako sedačky vydělat. Zařídila jsem vám práci v S jako skanzenu, kde budete o adventu vystupovat jako živý betlém na oslavu narození S jako spasitele, a protože je to příšerně daleko, budeme tam S jako spát!“

„Cožeeeee?“ vyjekla jsem. Myslím, že jsme všichni slyšeli hlavně na to poslední S – spaní. Zbožňujeme přespávku s dramaťákem!

„Přihlásila jsem vás do vánoční výzvy, kterou vyhlásil Skanzen Borovice pro všechny dětské divadelní soubory v České republice. Ze všech přihlášených skupin

se minulý týden losovalo a vy jste byli vybráni!! Budete hrát v prosinci ve skanzenu živý betlém!”

Všichni jsme se dali do nadšeného žvanění. Každé Vánoce totiž hrajeme u nás v divadle pro rodiče Vánoční koledu od Charlese Dickense, a navíc nejdelší cestu za vystoupením jsme podnikli za mrňaty do blízkých školek nebo do místního domova důchodců.

Lucka nám řekla, že cesta do skanzenu Borovice trvá autobusem přes tři hodiny (!!!), a protože budeme vystupovat v sobotu i v neděli, využijeme nabídky ubytování v chalupě, které nám nabídli na celý týden! Ve skanzenu budou totiž probíhat i jiné přípravy, takže se pro veřejnost uzavře. Otevře se až na víkend, a protože bude vstup zdarma, umístí se do chalup kasičky, kam můžou návštěvníci dobrovolně přispívat. Jednu kasičku dostaneme i my!

„Takže...“ zakřenila se Lucka. „Možná se nám podaří vybrat část peněz na nové sedačky!“

Měli jsme hroznou radost. Z toho, že budeme hrát ve skanzenu, že tam budeme týden bydlet, že si vyděláme peníze a že se ulejeme ze školy!

„Ó, nové sametové sedačky, můj zadek se vás nemůže dočkat!“ přednesla Katka procítěně a my se rozřehtali.

„No tak úplně nové nebudou,“ vrátila ji na zem Lucka, „a ocenění je především naši diváci. A teď šup, zajdeme se podívat do šatny a vybereme role podle toho, komu jaký kostým sedne. Musíme se pustit do příprav, protože Vánoce jsou tu takhle!“ a Lůca hlasitě luskl prsty na znamení, že Vánoce tu opravdu budou cobydup.

**KDO
MÁ
OVCI?**

Za dva dny po dramaťáku přišel mojí mamce od Lucky email. Posílala rodičům informace k živému betlému v Borovici a psala, že do skanzenu pojedeme dvakrát. Poprvé se tam vypravíme za týden, abychom věděli, jak to tam vypadá a podle toho mohli nazkoušet představení, a podruhé vyrazíme v prosinci.

„Ježíš, další papíry,“ frfňala máma a vybírala z tiskárny list za listem. „Víš, jakou uhlíkovou stopu tohle zanechává?“

Zakoulela jsem očima. Pořád ta její uhlíková stopa! Moje máma by byla nejradši, kdybychom si přestali utírat zadky, protože produkce toaletního papíru zanechává uhlíkovou stopu. Už je jak naše učitelka na občanku, která nám hrozí prstem, že ta šunka, co máme v chlebu, zanechala 358 gramů skleníkových plynů v atmosféře! Klidně by nám utrhli od pusy plátek šunky, ale sami se do práce vezou autem! Schválně jsem si vygooglila, kolik toho vypustí do atmosféry dospěláci! Takže třeba auto zamoří naši atmosféru o dvě tuny skleníkových plynů za rok! Chcete to v gramech? Tak si to převed'te sami, já převody jednotek nesnáším. Jako parádón, ale dokud budete létat letadlem, jezdit autem a nakupovat hromady dospěláckých nesmyslů, dejte pracky pryč od mého plátku šunky!!

Usadila jsem se na gauči a četla si strašně fajn legrační knížku *Za všechno může pes*.

„Chceš, aby tě fotili na facebook? To já teda moc nechci,“ promluvila na mě konečně máma. „To se mi nelíbí, že by tě očumovali úplně cizí lidi.“

„A nebudou mě očumovat i v tom skanzenu?“ odsekla jsem.

„No jo, to je asi fakt. Tak já jim ten souhlas s focením a pořizováním záznamu podepíšu.“

„Ale napiš jim k tomu, jakou focení zanechává uhlíkovou stopu, oni to pak nebudou tak přehánět!“

Máma se na mě zamračila, ale nic neřekla. Propiska vrzala po papíře, za chvíli bylo vyplněno a já mohla konečně převzít instrukce.

„Tenhle papír odneseš Lucce, to je souhlas s konáním školní akce. S tímhle se stavíš u paní doktorky... a bla bla bla...“ Byla jsem totálně zmatená. Nakonec jsem všechny ty veledůležité listy dala na jednu hromadu a nacpala je do tašky. Však on si z nich každý vybere, co potřebuje.

Následující týden jsme se vydali do skanzenu Borovice, abychom si prohlédli, kde budeme hrát. Jeli jsme vlakem, což bylo samo o sobě boží, a protože vlak může oproti autobusu za menší uhlíkovou stopu, byly mi na sváču dopřány dokonce dva celé plátky hovězí šunky! Lucka litovala, že s sebou nevzala kytaru, abychom si mohli zazpívat a já hned nato litovala, proč něco takového vůbec říkala! Martin s Lukášem, kteří byli do té doby zhyponotizovaní hraním na mobilech, pustili na youtube příšernou písničku, nějakého kvákajícího žabáka a opruzovali tím celý vagón! Lůca jim to naštěstí zatrhl. Kačka s Mončou nakonec vytáhly karty, a tak jsme chvíli hrály přebíjenou, prší a autobus, až mě napadlo, že bych mohla vykládat budoucnost! Všechny můj nápad totálně nadchl! Jako první chtěla znát budoucnost Zuzka. Podala jsem jí balíček karet a řekla, aby ho zamíchala. Pak jsem balíček rozdělila na šest menších hromádek. Z každé si Zuzka vybrala jednu kartu. Ty jsem postupně otáčela, aby byly vyrovnané vedle sebe.

„Hmmm... Černý král. To znamená, že pro tebe někdo něco hezkého udělá.“ Zuzka se zaradovala. „Aaaa, tady máme červenou sedmičku. To značí velké štěstí!“ Ještě jsem jí vyvěštila slávu a bohatství a hned už ji vystrkoval Lukáš,

že chce taky vědět, co ho čeká. Nechala jsem ho zamíchat balíček karet.

„Hmmm... Černá pětka, to není dobré. Letos propadneš. Aaaa! Tady máme červenou devítku, to není dobré, vypadá to, že se ti rozbije mobil.“ Všichni jsme se začali tlemit, Lukáš se naštval a moje věštění prohlásil za podvod. Chtěla jsem vykládat karty i Lúce, jenže ta řekla, že se ráda nechá budoucností překvapit.

Hned u vstupu do skanzenu na nás čekala paní vedoucí. Měla na sobě květované šaty a slaměný klobouk, který jsme jí v tom zářijovém vedru záviděli.

„Máte krásný klobouk,“ pochválila ji Hanka. „Já jsem měla podobný, když jsem byla malá, ale už mi z něj vyrostla hlava.“

Vedoucí se zasmála. „Tyhle klobouky plete dole ve vsi jedna šikovná paní a během jarmarků a národopisných pořadů je tady prodává. Také nám sem jezdí kovář, truhlář a paní s kolovrátkem, která učí návštěvníky spřádat vlnu. Během celého adventu tu budou zase ženské s ruční výrobou vánočních ozdob.“

„Pořád se tu asi něco děje, že?“ podotkla zdvořile Lůca.

Šli jsme po štěrkové cestě, která se klikatila středem skanzenu a větvila se v uzounké cestičky. Vedoucí nám ukázovala, kde stojí jaká chalupa, z jakého pochází století a odkud sem byla převezena.

„Víte, my se snažíme za každou cenu udržet tradice, ukazovat dětem, jak se žilo, jak se slavilo, jak si děti hrály, čím se bavily. A víte, co je neuvěřitelné?“ Vedoucí povytáhla obočí. Lůca zaujatě zavrtěla hlavou.

„Ty děti to baví! Pořád slyším v televizi, jak je to s tou dnešní mládeží špatné a že jsou závislí na mobilech a nemějí si už hrát. Tady to ale nevidím. Všichni se zapojují. Malí i velcí. Užívají si to. Smějí se. A víte proč?“

Lůca opět zavrtěla hlavou.

„Protože jim dokážeme nabídnout lepší zábavu, než mají v telefonu. Jenže to stojí úsilí a čas, který očividně dnešní rodiče nemají. Raději nechají dětem telefon, v restauraci, u lékaře, doma, nakonec i ve škole, aby se jim nemuseli věnovat, a ti chudáčci si na to tak zvyknou, že nehledají nic jiného. A nakonec jsme my dospělí schopni si jen stěžovat, jak jsou ti mladí dnes hrozní a kdesi cosi. Za každým dítětem, slečno Tylová, stojí rodič a rodič je zodpovědný za to,

jaké podmínky svému potomkovi vytváří, všichni rodiče společně jsou zodpovědní.“

Lucka pro změnu zakývala hlavou. „To máte asi pravdu.“

My závislé a „kdesi cosi děti“ jsme se ploužily za Luckou a paní vedoucí. Se Zuzkou jsme poslouchaly jejich rozhovor a koulely po sobě očima. „Moje máma by rozhodně souhlasila a určitě by přihodila informaci o tom, kolik tun skleníkových plynů má takový mobil na svědomí,“ šeptla jsem k Zuzce a obě jsme se tomu zasmály.

„Nu a tady máme naši jídelnu pro návštěvníky. Přestože je budova postavena nově, při její stavbě byly dodrženy všechny řemeslné postupy z 18. století,“ poučila nás paní vedoucí. „Naproti máme školu. Ta je teď zamčená, protože se propadl strop v hlavní třídě, ale můžete nakouknout okny.“

Posunuli jsme se k další budově. Chalupa s cedulkou *obydlí starosty z 19. století* byla ze všech největší a měla tři místnosti. Paní vedoucí nám řekla, že se běžně spalo pohromadě. Rodiče, děti a často i babička a děda.

Lukáš zahlásil, že muselo být příšerné spát s rodiči v jedné místnosti, že jeho otec hrůzostrašně chrápe a s ním by tedy v žádném případě pohromadě nespál. A Martin se přidal, že to jeho otec chrápe tak moc, že jednou, když si po obědě

zdříml venku na terase, vdechnul saranče! Luky se mu vysmál, že prý kdyby vdechnul saranče, tak je dávno mrtvej a Martin že nene, protože když něco vdechneš, neznamená to hned tvoji smrt a že on tátu zachránil Heimlichovým chvatem. A Oskar, ten zrádce, se k nim přidal a chtěl po Martinovi důkaz a ať ukáže toho Heimliche. Dál jsme je s holkama rači už neposlouchaly. Jak začnou tyhle (Lůca jim říká *samčič*) tahanice, nemá smysl jim věnovat pozornost.

Raději jsme se soustředili na další chalupu, která nám měla sloužit jako příbytek při naší prosincové návštěvě. Paní vedoucí nás nechala nakouknout dovnitř, pak zamkla a vedla nás ke stodole, která stála opodál.

„Tak jsem si myslela, že by se ten živý betlém mohl odehrát tady, co myslíte? Je tu spousta sena, netáhne sem tolik, bývá tu tepleji než venku, a navíc si tu ustájíte ty ovečky.“

Lůca se zarazila a pohlédla na paní vedoucí, jako kdyby se najednou proměnila v nějakou nadpřirozenou bytost. „Ovečky?“

„Ano, ovečky, které jsou součástí betlému. Měli jsme to přece v té výzvě. Proto se nám nepřihlásilo moc souborů. V dnešní době už málokdo chová ovce jen tak na zahradě. My samozřejmě do budoucna uvažujeme, že sem nějaké

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Vánoční trable s ovečkou.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.